

## Hồi 5

### Mạng Vong Bến Nước

Lại nói về Tần Lãm Phong cùng với Thiên Địa Nhị Sát và Tứ đại cao thủ của Loa Sanh Bang, sau khi rời khỏi Lạc Vân Cốc phá vòng vây, phóng liên tục không ngơi nghỉ, chớp mắt mặt trời đã khuất tây, trong bụng cảm thấy đói khát cồn cào rất khó chịu, chân tay rã rời.

Thiên Sát Hàn Thuận là người đầu tiên dừng lại ngược nhìn bốn phía nói:

- Tần Thiệu hiệp chúng ta nên tạm nghỉ ở đây một chút rồi tiếp tục lên đường.

Địa Sát cũng vừa phóng tới, ngồi phịch xuống một gốc cây bên đường thuận tay thò vào trong bọc móc lương khô ra nói:

- Tần thiệu hiệp, tạm thời chỉ có lương khô để điểm tâm, ngày mai qua Giang Bắc, rời khỏi nơi này đã là phạm vi của bốn bang, tới lúc đó đừng nói là mấy chuyện nhỏ trước mặt, cho dù có xảy ra một trăm cái án mạng cũng chẳng coi vào đâu.

Tần Lãm Phong tiếp lấy lương khô mở miệng định ăn chợt nghe lời nói này chàng bất giác rùng mình hỏi:

- Các người cũng cho là mấy cái hung án đã xảy ra trong thành đều là tác phẩm của tại hạ hay sao?

Địa Sát đáp:

- Đương nhiên rồi! Nếu như không bang chủ sao lại phải bán mạng với quần hùng để bảo vệ thiệu hiệp!

Tần Lãm Phong hỏi:

- Người nói nguyên do chủ nhân của người ra tay giúp đỡ tại hạ, cũng chính là do tại hạ đã làm ra những chuyện mà quý thần đều căm ghét?

Địa Sát miệng vừa nhai lương khô vừa chớp chớp trả lời:

- Đúng! Đối tượng mà tội ác càng lớn, thì càng không thể thoát khỏi lưới của bốn bang và càng được bang chủ tôn trọng.

Thiên Sát Hàn Thuận đứng bên cạnh chen vào:

- Nếu như không bốn bang từ khi thành lập đến nay, bang chủ mới lần đầu tiên phải xuất mã, lão bang chủ thần cơ diệu toán, hành sự đều biết cân nhắc kỹ càng, lần này đã coi trọng thiếu hiệp như vậy tất có dụng tâm!

Tần Lãm Phong vô tình nghe được câu nói này, trong lòng bất giác rung mình, chàng trầm nghĩ:

- Tần Lãm Phong! Oan ức trước mắt của ngươi tuy rằng tạm thời khó giải nhưng ngày sau nhất định sẽ được minh bạch, ngươi tuyệt nhiên không được giẫm chân vào bùn chôn thân ở cái tổ chức Loa Sanh Bang khiến người đời khinh bỉ này.

Nghĩ xong chàng đứng dậy chấp tay nói:

- Phiền các vị đã mệt mỏi, ơn đức này tại hạ xin ghi nhớ, xin chuyển giùm lời cảm tạ của tại hạ đến quý bang chủ, tại hạ đây có việc phải làm, không thể đợi lâu được, ơn giúp tại hạ hôm nay phá giải vòng vây sau này nhất định sẽ có dịp báo đáp, cáo biệt.

Thiên Sát Hàn Thuận không nói không rằng đứng bật dậy quát:

- Tần thiếu hiệp nếu ngươi ra đi bây giờ chúng ta làm sao ăn nói với bang chủ?

Tần Lãm Phong đáp:

- Mỗi người đều có chí hướng riêng của mình, cảm phiền quý vị thừa lại những lời này với bang chủ tôi nghĩ lão sẽ không làm khó dễ các vị.

Nói xong định dờn bước.

Thiên Địa Nhị Sát vội đứng vụt dậy chắn ngang đường. Địa Sát Hàn Xương hơi có chút tức giận quát:

- Tiểu tử nên bỏ ý định này đi, nếu như không tại hạ đành phải cưỡng bức.

Tần Lãm Phong trợn mắt quát:

- Nếu ngươi ép không nổi ta?

Thiên Sát Hàn Thuận lạnh lùng cười nói:

- Ta không tin sáu chúng ta bức không nổi ngươi.

Tần Lãm Phong nói:

- Nếu vậy các ngươi cứ thử xem.

Thiên Địa Nhị Sát nghe đến đây nộ khí bùng bùng, một tả một hữu nhắm phía Tần Lâm Phong chụp đến.

Tứ đại cao thủ của Loa Sanh Bang trong lòng đã có chủ ý, nói rằng thu phục một kẻ vô danh tiểu tốt như chàng, đã có Thiên Địa Nhị Sát ra tay, bọn chúng cũng không cần phải động thân, cứ đứng bên ngoài lược trận, ngửa phòng chàng đào tẩu.

Lại nói Tần Lâm Phong mắt thấy chiêu đến, quyết không tránh né, song chuống hoa lên bít một luồng chân khí đẩy về phía Thiên Địa Nhị Sát.

Thiên Địa Nhị Sát không để cho chuống của chàng đụng đến, rút tay về, hóa đổi chiêu thức công tiếp về phía chàng, Tần Lâm Phong không chậm trễ theo bèn gót trong chớp mắt đã xuất ra bốn chuống.

Nhị Sát bị chuống của chàng đẩy lùi bảy thước mới đứng vững được, sắc mặt kinh hãi thâm nghĩ tên tiểu tử đứng trước mặt quả không đơn giản, sợ rằng sơ hở nếu để hắn chạy thoát khó mà ăn nói với bang chủ, Thiên Sát Hàn Thuận rút vội thanh trường kiếm trên lưng đưa mắt về phía Nhị Sát ra hiệu.

Địa Sát Hàn Xương hội ý, lập tức đưa tay lên lưng rút "xoẹt". Nhuyễn khí sắc lạnh ghê người, là một cây nhuyễn tiên bịt vàng.

Tần Lâm Phong nhìn thấy quang cảnh trước mắt không dám chậm trễ lần tay lên lưng "xoảng" một tiếng trong tay chàng đã nắm chắc thanh trường kiếm, kiêu ngạo nói.

- Lên đây! Hai người cùng lên một lượt đi.

Nhị Sát không thềm trả lời hoa binh khua lên, kiếm phóng trước mặt. nhuyễn tiên qua hạ bàn, hợp lực công về phía chàng.

Tần Lâm Phong hữu thủ nắm cương kiếm xuất chiêu Cử Hỏa Thiêu Thiên thân pháp lay động, trường kiếm chếch về phía trước, lách khỏi thế công, lấy công đối công. "Vèo! Vèo! Vèo" tốc độ kinh người đã phóng ba kiếm về phía huyệt đạo của hai gã.

Nhị Sát thấy thế công của chàng hiểm độc, không dám đón đỡ, lùi lại phía sau, lách khỏi kiếm, rồi lại cùng hợp lực phóng lên.

Ánh kiếm của Tần Lâm Phong như muôn ngàn đóa hoa, bắn về phía hai người. Lương Toàn kiếm không phải đâm về phía Hàn Thuận, thì cũng bay về phía Hàn Xương, biến hóa thật ảo diệu.

Thiên Địa Nhị Sát trong lòng thâm kêu khổ, biết rằng đã gặp phải khắc tinh, tập trung toàn bộ sức lực, để hóa giải những chiêu thức ảo diệu của chàng.

Chớp mắt đã qua mười sau chiều, Tần Lâm Phong vừa phóng kiếm về phía Hàn Thuận, thì đã nghe tiếng nhuyễn tiên rít lên như tiếng răn cuốn về phía chàng.

Tần Lâm Phong thấy chiêu thức biết rằng cây nhuyễn tiên này chính là một loại nhuyễn khí, không thể trực tiếp đón đỡ, nếu như không Kim Tị Thiên Long Tiên nhất định sẽ quật trúng mình.

Nói thì chậm nhưng hành động diễn ra cực nhanh, bóng tiên đã phủ xuống đầu, chàng lập tức lách qua phải ba thước, lách khỏi ánh nhuyễn tiên xuất thủ như điện, tả thủ đã chụp trúng nhuyễn tiên, hữu thủ giơ cương kiếm lên định chặt đứt cây nhuyễn tiên.

- Choang!

Thanh kiếm trong tay chàng dội ngược lại, không ngờ sợ Kim Tị Thiên Long Tiên này cương cứng lạ thường, không thể chặt đứt được.

Tần Lâm Phong trong tình thế gấp rút chệch mũi kiếm lên đưa dọc theo sợi nhuyễn tiên xử chiêu Thuận Nước Đẩy Thuyền phóng thẳng về phía hữu thủ nơi cầm nhuyễn tiên của Hàn Xương.

Địa Sát Hàn Xương nhìn thấy ánh kiếm hóa lên, sợ rằng nếu không buông tay, hữu thủ của mình có thể sẽ bị chặt đứt, trong lúc nhất thời đành phải buông lỏng hữu thủ thối lui bảy bước.

Chính lúc này Thiên Sát Hàn Thuận vũ động trường kiếm phóng về phía bên trái của chàng.

Tần Lâm Phong thấy kiếm đến, tả thủ khẽ rung giơ sợi nhuyễn tiên vừa mới đoạt được lên xử ra một chiêu Xà Bàn Xuân Đằng cuốn theo lưỡi kiếm của gã.

Thiên Sát Hàn Thuận quả là xui xẻo, trong lúc phóng kiếm, bất chợt trước mắt gã loáng lên một cái, bóng kiếm đã bắn về phía mặt mình chỉ kịp lách đầu qua để tránh chiêu, quên cả trường kiếm trong tay, trong lúc thất thần, ngọn nhuyễn tiên đã cuốn lấy trường kiếm của gã, thoáng nghe hô khẩu lạnh buốt trường kiếm đã rời khỏi tay.

Thiên Địa Nhị Sát thành danh đã mấy chục năm không ngờ hôm nay hợp sức hai người đấu với Tần Lâm Phong không đầy hai mươi chiêu đã bị cướp mất binh khí, sau này ra giang hồ còn gì là mặt mũi nữa!

Hai gã nhục quá hóa giận, bất kể sinh mạng, phóng đến chỗ bốn đại cao thủ đang đứng bên ngoài lược trận, mỗi gã giựt lấy một cây kiếm định xông lên quyết đối mạng với Tần Lâm Phong.



Hai bên tiếp tục giao đấu mới được ba chiêu, bỗng nghe xa xa có tiếng nói của một cô nương:

- Nhị sư ca, mau đến đây, gã đang ở đây đánh nhau với người ta đây nè!

Tần Lâm Phong nhận ra thanh âm của sư muội Đường Hiểu Văn, bộ pháp hơi lơ là, đã bị thế công của Nhị Sát đẩy lùi bảy thước.

Trong lúc chàng chưa đứng vững trước mặt đã thấy loáng lên hai cái bóng trắng, vòng chiến bây giờ đã có thêm hai người chính là sư muội Đường Hiểu Văn và sư đệ Khuru Tuấn Nhân, buột miệng kêu lớn:

- Sư muội.

- Ngươi vẫn còn kêu là sư muội?

Đường Hiểu Văn mặt căm tức tay nắm chặt trường kiếm không kịp nói câu thứ hai, đã phóng liền ba kiếm về phía chàng.

Khuru Tuấn Nhân không dám chậm trễ vũ động trường kiếm phóng về phía sau của Tần Lâm Phong phối hợp với kiếm pháp của sư muội, trước sau công đến, miệng giả bộ nhân từ:

- Đại sư ca, ngươi nên thúc thủ quỳ xuống để tạ tội với ân sư thì hơn, ta sẽ niệm tình người là bạn đồng môn, sẽ để cho ngươi được chết toàn thây...

- Không! Ngu huynh đây vốn đã coi thường cái chết nhưng quyết không thể nhận tội danh này, ngu huynh quyết sẽ phải điều tra cho rõ ai là hung thủ.

Tần Lâm Phong đối với sư muội vốn đã một lòng yêu thương bất luận chiêu thức của nàng lợi hại đến đâu chàng cũng chỉ một mực tránh né đừng nói là trả đòn, lần đỡ kiếm chàng cũng không dám đỡ chỉ sợ làm đau đôi tay ngọc ngà của nàng, một mặt lại phải đón đỡ những chiêu thức ác độc của sư đệ Khuru Tuấn Nhân, cứ đấu như vậy quả là hao tổn sức lực.

Khuru Tuấn Nhân nghe nói chàng quyết tận lực điều tra hung thủ bất giác rung mình, nộ khí bùng bùng, xuất thủ không chút nể tình.

Trường kiếm trong tay gã, không ngớt lay động phóng ra toàn những thế kiếm hiểm độc, miệng không ngớt rủa thầm sao đến giờ này mà hai gã Thiên Địa Nhị Sát chỉ đứng nhìn không chịu tiếp ứng, Thiên Địa Nhị Sát chỉ đứng nhìn không chịu tiếp ứng. Thiên Địa Nhị Sát vốn đã có chủ ý từ trước, khi thấy vòng chiến xuất hiện một nam, một nữ đang đấu chí mạng với Tần Lâm Phong, lại thấy Tần Lâm Phong có vẻ sợ sệt bèn đứng qua một bên, đợi lúc chàng mệt mỏi sẽ nhân tiện bắt sống.

Lúc này cách đánh của chàng chỉ là chịu đòn chứ không thể trả đòn, chàng cảm thấy mỗi lúc một khó đối phó vừa lách kiếm một khó đối phó bổ đến ở sau lưng.

Thiên Địa Nhị Sát sợ Tần Lãm Phong bị thương vội nhảy vào vòng chiến, Thiên Sát quần lấy kiếm của Khuru Tuấn Nhân, Địa Sát thì đỡ kiếm của Đường Hiếu Văn.

Tần Lãm Phong thở “phì!” một tiếng lòng nghĩ thầm:

- Lúc này không đi còn đợi đến lúc nào.

Nghĩ đến đây chàng quay đầu định phóng đi.

Thiên Địa Nhị Sát sớm đã tính đến việc này lập tức phóng đến trước để ngăn cản, “xoẹt” xoẹt” hai luồng kiếm đã phóng về phía chàng bức chàng trở về vị trí cũ.

Khuru Tuấn Nhân trán muốt mồ hôi, tự nghĩ không sao giải thích được, lúc gã và sư muội mới đến, thì thấy hai lão đang thi đấu thí mạng với Tần Lãm Phong, lúc gã và sư muội bao vây sắp bắt được Tần Lãm Phong thì hai lão lại ra tay tương trợ, nếu như hôm nay để cho Xú quỷ thoát được, hai lão nhất định sẽ thí mạng với gã.

Đường Hiếu Văn cũng có ý nghĩ này, với lối đánh không thù không bạn, vừa thù vừa bạn, lần nghe cũng chưa từng nghe qua, không biết hai lão định làm trò quỷ gì.

Thủ pháp của Tần Lãm Phong đối với lão và lối đánh đối với đệ muội của mình hoàn toàn tương phản.

Chỉ thấy quyền của chàng xuất ra nặng như Thái Sơn, kiếm phong kinh người, bắn ra vô số ánh bạc lạnh buốt, chụp về phía hai lão.

Đường Hiếu Văn và Khuru Tuấn Nhân nháy mắt ra hiệu, lại phóng vào vòng chiến, định nhắm hướng sư huynh mà xông tới.

Thiên Địa Nhị Sát nhìn thấy hai người nhảy vào vòng chiến, lập tức phóng ra ngoài, lão thâm nghĩ:

- Đánh như vậy, khi nào mới kết thúc được, không bằng đuổi cổ hai tên nhóc con này đi rồi hãy tính.

Nghĩ xong, hướng về phía bốn tên cao thủ đang đứng bên ngoài lược trận cất tiếng hét lớn:

- Bốn người các người bồi tiếp Tần Lãm Phong, nhớ là để y được sống.

Bốn gã phụng mạng nhảy vào vòng chiến hai gã cầm kiếm, hai gã tay không, cùng tiến về phía Tần Lãm Phong công đến.

Thiên Sát Hàn Thuận cao giọng quát:

- Hai người tay không tiếp chiêu quả là mạo hiểm, mau rút kiếm ra để đối phó.

Hai gã tay không đáp:

- Lúc này người và Địa Sát Hàn Xương trong lúc bình khí rời khỏi tay, đã giật kiếm của bọn ta, bây giờ lại còn dám mở miệng nói!

Thiên Sát Hàn Thuận bị thức tỉnh bởi câu nói của gã, tự trách mình mê muội, quay qua nhìn nhó cười với Địa Sát Hàn Xương, lại phóng và vòng chiến, cuốn lấy Khuru Tuấn Nhân và Đường Hiếu Văn.

Cục trường xảy ra diễn biến như vậy, chỉ thấy kiếm khí trùng trùng trời đất, tối mù.

Qua một lúc, hoàng hôn đã tắt, ánh trăng từ ló trên ngọn cây.

Tần Lâm Phong đấu với Tứ Đại cao thủ Loa Sanh Bang bất tất phải nhiều thời gian thì đã có thể hạ sát được chúng. Nhưng còn tâm địa chàng nhân hậu, nhớ đến cái ơn giúp mình giải vây ở Lạc Vân Cốc cho nên không nỡ hạ sát thủ.

Bản thân chàng muốn thoát đi, nhưng cứ bị bốn gã đeo theo bám gót cũng chờ cơ hội thoát thân.

Trong lúc hỗn đấu, Tần Lâm Phong bất chợt nghe thấy tiếng kêu của sư muội, biết nàng bị thất thế, hồn siêu phách lạc, trong tình thế cấp bách, không thể không dã thương người.

Chỉ thấy chàng hoa trường kiếm trong tay xuất ra một chiêu Bát Vực Lưu Vân lập tức có hai cái đầu người ở phía bên trái bị lìa khỏi cổ, liền đưa mắt nhìn...

Chỉ thấy Sư muội Đường Hiếu Văn bị bắn ra ngoài một trượng nằm sấp trên đất Địa Sát Hàn Xương đang phóng đến truy sát muốn kết thúc tính mạng nàng.

Tần Lâm Phong ước lượng, nếu như căn cứ vào thân pháp của chàng mà tiếp cứu sợ rằng không kịp, lập tức vận dụng toàn bộ công lực vào hữu thủ, gơ thanh kiếm ném vút đi một cái!

Địa Sát Hàn Xương lúc này đang gơ kiếm lên, kết liễu tánh mạng của Đường Hiếu Văn bỗng nghe kiếm khí rít lên bên tai, muốn tránh né cũng không kịp, vai phải hơi lạnh đã bị thanh trường kiếm xuyên qua, té nhào xuống đất.

Tần Lâm Phong kiếm vừa rời khỏi tay, thân chàng liền bắn theo sau, cho nên Hàn Xương vừa té xuống đất thì chính là lúc chàng vừa phóng tới trước mặt, nhìn thấy Đường

Hiếu Văn khép miệng nhắm mắt đang nằm trên mặt đất, không biết là thương thế như thế nào rồi, chàng không kịp nghĩ ngợi, cúi xuống bế xốc nàng lên, thi triển thân pháp, như một ánh chớp, thoáng mắt đã mất bóng.

Khuu Tuấn Nhân mắt thấy sư muội bị Xú quỷ ẵm đi, trong lòng tức giận đánh giạt Thiên Sát Hàn Thuận sang một bên, phóng mình đuổi theo.

Thiên Sát Hàn Thuận phóng mình đến chỗ nhị đệ, dùng tay rút thanh cương kiếm đang cắm trên bả vai của lão, đồng thời lấy tay bịt miệng vết thương.

Đệ Sát Hàn Xương đau đón nghiêng răng kêu kết, buột ra một tiếng “ui da” thì đã hôn mê bất tỉnh.

Thiên Sát Hàn Thuận ôm lấy người lão phóng người lướt đi.

Lúc này hai gã cao thủ có đầu đang ôm xác hai gã cao thủ mất đầu, cảm thấy lưu lại cũng không còn mục đích gì, cũng phóng người biến đi.

Lại nói Tần Lãm Phong ôm Sư muội lướt đi được một quãng đường, nhìn thấy nàng mắt miệng nhắm chặt, hơi thở không đều, không biết thương thế như thế nào, lập tức vỗ vào mấy huyệt đạo trên người nàng để ngăn chặn sự đau đớn.

Lúc này chàng cảm thấy sư muội trong lòng mình đang run lên cầm cập, vết thương hình như phát tác, gấp rút muốn tìm một nơi để trị thương cho nàng.

Đi thêm độ khoảng nửa canh giờ, liếc nhìn xung quanh, thấy không có một ánh đèn, lại không thấy có một mái nhà nào.

Không còn cách nào khác chàng đành phải hướng về phía trước tiếp tục, phóng đi.

Không bao lâu, trong lúc đang phóng đi, chàng chợt nhìn thấy thấp thoáng một căn nhà phía trên sườn núi, tuy rằng bóng trắng mờ mịt, nhưng vẫn nhận ra đó là một tòa Sơn Thần Miếu. Chàng cảm thấy có một chút hy vọng, sau mấy cái lộn người chàng đã phóng đến bên miếu.

Tần Lãm Phong sau khi vào miếu, đặt sư muội nằm trên mặt đất, thuận tay thò vào trong người móc ra đồ đánh lửa...

Miếu tuy không có người ở nhưng trong đĩa đèn trên hương án vẫn còn một chút dầu, chàng lập tức nắm lấy tim đèn thuận tay châm lửa.

Sau khi châm đèn, chàng quay người lại bước đến chỗ sư muội, thấy nàng toàn thân run rẩy có vẻ rất lạnh, chàng thầm nghĩ đây có lẽ do bị thương bởi chưởng lực âm độc, lật thân nàng dậy để xem...



Quả nhiên không sai, sau lưng nàng vẫn còn vết tích ngọn đuồng, vội đỡ nàng ngồi dậy tả thủ giữ chặt đề phòng. Chàng có thể tả, giờ hữu thủ lên, ngũ chỉ phóng ra điểm vào các huyết đạo sau lưng nàng, không tiếc hơi sức, vận dụng nguyên khí để chữa trị cho nàng.

Khoảng hết một tuần trà, công lực của chàng hao khí quá độ, toàn thân mềm nhũn trán ướt mồ hôi, như không ngồi vững được nữa, hai tay buông thõng.

Chàng tuy rằng đã nuốt Hỏa Long Cổ Nguyên Hoàn, nhưng công lực cũng hết vừa rồi lại tự trị thương cho Đường Hiểu Văn tuy có hơi chuyển biến nhưng mà nàng vẫn hôn mê bất tỉnh, cho nên thân hình nàng xuôi theo buông tay của chàng đổ ập xuống đất.

Qua một khắc, Tần Lâm Phong hồi tỉnh trở lại, nhìn sắc mặt nàng hơi có chút đỏ, tuy rằng thân thể hơi có chút chuyển biến, miệng không ngớt lẩm nhảm, kêu lạnh, chàng lập tức cởi áo để đắp lên người nàng.

Đem thu cô quạnh ghê người.

Tần Lâm Phong trên người dù khoác lớp áo mỏng thêm vào nữa lúc này bị hao tổn không ít nguyên khí, răng đánh lập cập.

Chàng lập tức nghĩ đến phải vận công điều tức, không những có thể chống được lạnh, mà còn có thể bù đắp những nguyên khí vừa rồi bị tổn thất.

Nghĩ đến đây, chàng lập tức xếp chân tĩnh tọa trên đất vận khí điều tức.

Qua một lúc, chân khí đã lưu chuyển toàn thân, chàng cảm thấy dễ chịu, sức lực đã được hồi phục.

Chàng bước đến bên chỗ sư muội, lại muốn vận khí trị thương cho nàng như lần trước.

Nhưng chàng vốn không hiểu về y thuật, cũng không biết là Thiên Sát Hàn Thuận đã dùng đuồng pháp gì đã thương nàng, cho nên qua hai lần điều trị nàng vẫn chưa tỉnh lại!

- Đại sư ca! Người quả là lòng lang dạ sói.

Đường Hiểu Văn trong lúc thần trí mê man đã buột miệng nói ra câu nói này.

Tần Lâm Phong mới thoát nghe, cảm giác như muôn ngàn mũi dao đang cào xé tim gan, mũi cay cay, mắt rớm lệ, nghẹn ngào nói:

- Sư muội, muội đã hiểu lầm sư huynh rồi. Hạ độc ân sư nhất định là một kẻ khác, về điểm này muội nên tin ở huynh, chỉ cần muội nói một câu "Đại sư huynh, muội tin huynh", huynh sẽ lập tức tự vận trước mặt muội để đền ơn tri kỷ! Sư muội! Muội nói đi!

Tần Lâm Phong lăm bắm đến đây, nghen ngào dùng tay lắc lắc Đường Hiếu Văn, giục nàng mau nói.

Lắc một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì, chỉ là đánh thức nàng khỏi cơn mê mà thôi, lại phát giác ra rằng nàng vẫn có cảm giác sợ lạnh, toàn thân run lẩy bẩy.

Chàng đứng lên muốn tìm một ít cỏ cây để sưởi ấm, bỗng trước mặt loáng lên một cái và nghe cả tiếng ỵ phục phần phật trong gió...

- Ai?

Tần Lâm Phong cực kỳ nhanh nhẹn, vừa quát lên một tiếng, thân hình đã như một luồng khói bước ra khỏi miếu, xung quanh vắng ngắt, cả bóng quỷ cũng không nhìn thấy, chàng cúi đầu lăm bắm: "Kỳ lạ thật" liền quay trở lại miếu.

Vừa bước khỏi cửa miếu, cảnh tượng diễn ra trước mắt khiến chàng kinh ngạc há hốc miệng, đứng chôn chân trên đất như bức tượng.

Vốn là trong thời gian chàng rời khỏi miếu, bóng dáng của sư muội không biết biến đi từ lúc nào.

Chàng thuận tay lượm tấm áo đang nằm trên mặt đất, hoảng hốt mặt lên người, xông ra khỏi miếu, hoảng loạn như hổ đói, phóng tìm khắp nơi chung quanh miếu.

- Thật là xui xẻo không biết đi đâu mà tìm tông tích của Sư muội bây giờ?

Chàng biết là đã chúng kế Diệu Hồ Ly Sơn của địch thủ, bị bắt mất sư muội, tức giận nghiến răng ken két, ngồi thất thần ở bên sườn núi.

Đương nhiên rồi! Kẻ địch đã bắt sư muội đi theo hướng nào làm sao biết mà tìm?

Trong lúc lòng chàng đang rối bời, đột nhiên thấy hướng nam xuất hiện ba cái bóng người, phóng đi như tên bắn, nhắm về phía chỗ mình đang ngồi.

Nhìn kỹ lại chàng bất giác thầm kêu khổ.

Bởi vì chàng đã nhận ra thân pháp của ba người chính Phong Tăng, Xã Đạo, Khuu Tuấn Nhân, ba người này hiện đang cho rằng chàng là kẻ tội đồ hung ác, nếu nay lại biết sư muội trong tay mình đã bị mất tích, thì nhất định họ sẽ không tha thứ.

Chàng khẽ lắc người, núp sau một cây xèo lớn hai người ôm, ẩn nấp không dám thở mạnh. Vốn là Thác Thiên Thần Quân Du Khang Đầu xuất lãnh thủ hạ giải vây cho chàng ở Nhạc Vân Cốc, muốn lung lạc chàng hòng đoạt Thiệu Thiên Lục đang ở trong người chàng,

sau khi thấy Thiên Địa Nhị Sát đã hộ tống chàng thoát hiểm, tự nghĩ mình cũng không cần phải ở lại làm gì, thoát khỏi Xã Đạo, xuất lãnh thủ ra đi khỏi trường đấu.

Xã Đạo và Côn Luân Nhị Lão sau khi chia tay đuổi theo hướng của Tần Lãm Phong, đến một ngã ba đường cũng vừa lúc gặp phải Phong Tăng.

Do đuổi nhầm đường cho nên hai người không hẹn mà gặp, sau một lúc thương lượng, lại nhầm con đường khác tiếp tục truy đuổi.

Hai người thi triển khinh công thượng thừa, không bao lâu đã đuổi kịp Khuru Tuấn Nhân, chỉ sau vài lời, tra hỏi đã biết được Đường Hiểu Văn đã bị thương lại còn bị Tần Lãm Phong cướp đi sợ rằng có chuyện bất trắc xảy ra với nàng cho nên mới lập tức đuổi đến nơi này.

Khuru Tuấn Nhân ở phía sau vừa chạy vừa kêu:

- Phong bá bá trước mặt là một tòa Sơn Thần Miếu, hay là chúng ta hãy vào đó xem thử.

Phong Tăng là người đầu tiên tiến vào miếu, Xã Đạo cũng vừa tiến vào, nhìn thấy ngọn đèn dầu trên mặt án vẫn chưa tắt, kinh ngạc hỏi:

- Ái da! Nơi đây mà cũng có người đốt nhang hay sao?

Khuru Tuấn Nhân tiếp đáp:

- Nơi hoang vu như thế này sao lại có người đến đốt nhang sớm như vậy, có lẽ bọn họ cũng vừa mới đi qua đây, chúng ta hãy chia nhau đi mà tìm.

Tần Lãm Phong trong lòng đã có ý muốn tránh né, nhân cơ hội họ đang ở trong miếu, quay đầu định phóng về hướng bắc không ngờ y phục phát ra tiếng động.

Ba người lập tức phóng ra khỏi miếu lướt theo truy đuổi.

Phong Tăng vừa chạy vừa hét:

- Tên súc sinh ngươi đem Văn Nhi giấu ở đâu?

Tần Lãm Phong biết có giải thích cũng vô dụng, không hé nửa lời cứ cắm đầu phóng.

Phong Tăng tiếp tục quát:

- Súc sinh tâm địa hổ mang, ngươi không cần nói ta cũng biết Văn Nhi bị hại về tay của ngươi rồi, ta coi ngươi còn chạy đi đâu!

Tần Lãm Phong quay đầu lại nhìn thấy họ càng đuổi càng gần, trong lòng bất giác kinh hãi chàng lại ngược mắt nhìn, thấy trước mặt là những con sóng bạc từng đợt ầm ầm, Tần Lãm Phong thì ra đây là con sông lớn chắn ngang lối đi của chàng chính là Trường Giang.

Lúc này tâm trí của chàng rối loạn toi bời, tánh mạng như ngàn cân treo sợi tóc.

Phía trước là tuyệt lộ, phía sau truy đuổi chàng ngược mắt nhìn về phía phải cách chỗ chàng không xa có một đám lau sậy, trong bước đường cùng chàng nghĩ ra một kế, lập tức phóng người qua đó, trong lúc này đám người truy đuổi đã đến rất gần.

Chàng chui vô lùm sậy, chọn lấy một cây lớn nhất, bẻ hai đầu, chừa lại một đoạn dài khoảng ba thước, ngậm một đầu vào trong miệng rồi hụp xuống nước.

Phong Tăng là người đầu tiên đuổi sát theo chàng, một trảo của lão chụp hụp chàng, lão phải đề khí giữ cho thân người cân bằng, để khỏi cùng chàng bị rơi xuống nước.

Đừng xem Phong Tăng công lực cao như vậy nhưng lão rất sợ nước, không cần nói con sông lớn như vậy, ngay cả một con sông nhỏ, nếu không có thuyền thì lão cũng có nước nhìn mà than trời.

Xã Đạo phóng tiếp theo sau, chỉ xuống mặt sông rửa lớn:

- Đồ sát sư nghịch đồ, tên gian tặc hái hoa, tên trộm sách, tên cướp con gái nhà người ta... miệng lão tuôn ra hàng loạt tội danh.

Phong Tăng ngăn lại nói:

- Đủ rồi, đủ rồi! Nói người khùng thì người lại không chịu nhận, hấn đã đâm đầu xuống sông tự vẫn, vậy mà người vẫn đứng đây chửi à?

Xã Đạo trợn mắt quát:

- Ta khùng! Ta coi người mới chính là thằng điên! Ai nói gã nhảy xuống sông tự tử?

Phong Tăng đáp:

- Ta nói.

Xã Đạo chỉ về phía mặt sông nói:

- Gã lợi dụng cây lau kia để trốn đi rồi "Khì! Khì! khì", còn nói ta khùng nữa không?

Phong Tăng nhìn theo hướng ngón tay của lão, quả nhiên, nhìn thấy trên mặt sông cách bờ hai mươi trượng có một cây lau lú ra khỏi mặt nước, đang trôi dạt về hướng bắc, lúc này lão mới tỉnh ngộ, hiểu được nhất định Tần Lãm Phong đã ngậm một đầu vào miệng, đầu



kia lú ra mặt nước để thở, nếu như không con sông rộng như vậy dù chàng có biết bơi cũng không thể một hơi có thể lặn qua bờ bên kia được.

Xã Đạo nhìn thấy lão ngậy người ra lại nói:

- Phong hòa thượng người tại sao không nhảy xuống nước để bắt gã?

Phong Tăng ấp úng nói:

- Ta sợ nước... còn người?

Xã Đạo tiểu lâm đáp:

- Ta thì không sợ nước lại sợ ta! Nhìn thấy bụng ta là cứ chui tuột vào, bụng đầy nước như vậy làm sao ta có thể chịu nổi.

Khuru Tuấn Nhân thở hồng hộc đến:

- Phong bá bá, sao rồi?

Phong Tăng gấp rút hỏi lại:

- Người biết bơi không?

Khuru Tuấn Nhân đáp:

- Diệt nhi biết.

Phong Tăng thúc giục:

- Mau vội xuống nước đuổi theo hắn.

Khuru Tuấn Nhân nhìn thấy mặt nước mênh mông khó khăn lắm mới cất lên lời:

- Diệt nhi chỉ hơi biết bơi, nhưng mà mặt sông rộng như vậy làm sao có thể lội qua!

Ba người đứng trầm ngâm một lúc, thương lượng một hồi lâu, chỉ có cách tìm một con thuyền để mà đuổi theo, rồi lập tức tiến về phía những nhà dân ở đó để mượn thuyền.

- o O o -